

Դանիելի գիրքը — Թիվ երեսուն

Վախի ժամը

Jeff Pippenger

2023-12-25

Բաղդասարի խորհրդավոր ձեռագրից ունեցած սարսափը վերաբերում է ոչ միայն նրա մահվանը և աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության ավարտին, այլև մարգարեական պատմության այն կետին, երբ սարսափը տիրում է երկրի թագավորներին: Նրանց սարսափը առաջանում է իսլամի «արևելյան քամուց»: Նրանց սարսափը ծննդաբերող կնոջ սարսափի պես է՝ այսպիսով մատնանշելով աստիճանաբար աճող ցավ, որը գալիս է ավելի ու ավելի մեծ արագությամբ: Սարսափը սկսվում է Բաղդասարի խնջույքի «ժամին», թեև այն սկզբնապես հասել էր 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այդ ժամանակից ի վեր քամիները սկսում են սահել այն չորս հրեշտակների ձեռքերից, որոնք պահում են դրանք հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի ընթացքում: Տյուրոսի վերաբերյալ ողբը, որ Եզեկիելը մատնանշում է, սահմանում է Տյուրոսը՝ տալով մարգարեական հարցը. «Ո՞ր քաղաքն է Տյուրոսի նման, ինչպես այն ավերվածը ծովի մեջտեղում»:

Թարսիսի նավերը քեզ համար երգում էին քո շուկայում, և դու լցվեցիր ու չափազանց փառավոր եղար ծովերի միջում: Քո թիանավորները քեզ տարան մեծ ջրերի մեջ. արևելյան քամին կործանեց քեզ ծովերի միջում: Քո հարստությունները, քո տոնավաճառները, քո ապրանքները, քո նավաստիները և քո նավավարները, քո ճեղքերը փակողները և քո առևտրով զբաղվողները, և քո բոլոր պատերազմիկ մարդիկ, որ քո մեջ են, և քո ամբողջ բազմությունը, որ քո միջում է, պիտի ընկնեն ծովերի միջում՝ քո կործանման օրը: Արվարձանները պիտի դողան քո նավավարների աղաղակի ձայնից: Եվ բոլոր նրանք, որ թի են բանեցնում, նավաստիները և ծովի բոլոր նավավարները, պիտի իջնեն իրենց նավերից, պիտի կանգնեն ցամաքի վրա: Եվ իրենց ձայնը պիտի լսելի դարձնեն քո դեմ, դառնապես պիտի ողբան, հող պիտի ցանեն իրենց գլուխներին, պիտի թավալվեն մոխրի մեջ: Եվ քեզ համար իրենց ամբողջովին ճաղատ պիտի անեն, քուրձ պիտի կապեն իրենց վրա, և պիտի լան քեզ համար սրտի դառնությամբ ու դառն ողբով: Եվ իրենց ողբի մեջ քեզ համար սուգ պիտի բարձրացնեն և քեզ վրա պիտի ողբան՝ ասելով. «Ո՞ր քաղաքն է նման Տյուրոսին, ինչպես նա, որ կործանված է ծովի միջում»: Երբ քո ապրանքները դուրս էին գալիս ծովերից, դու հագեցնում էիր բազում ժողովուրդների. դու հարստացնում էիր երկրի թագավորներին քո հարստությունների և քո առևտրի առատությամբ: Այն ժամանակ, երբ ծովերը քեզ պիտի կոտրեն ջրերի խորքերում, քո ապրանքները և քո ամբողջ բազմությունը, որ քո միջում է, պիտի ընկնեն: Կղզիների բոլոր բնակիչները պիտի ապշեն քեզ վրա, և նրանց թագավորները սաստիկ պիտի սարսափեն, նրանց երեսները պիտի խռովվեն: Ժողովուրդների մեջ եղող վաճառականները քեզ վրա պիտի սուլեն. դու պիտի սարսափ լինես և այլևս երբեք չպիտի լինես: Եզեկիել 27:25–36:

Տյուրոսն այն քաղաքն է, կամ թագավորությունը, որի համար երկրի վաճառականները դառնապես ողբում են, ապա հարցնում. «ո՞ր քաղաքն է Տյուրոսին նման»: Նրանք այդպես են անում այն «Ժամանակին», երբ քաղաքը ծովում կործանվում է: Հայտնության տասնութերորդ գլխում Տյուրոսի պոռնիկը, որ Հոռմի պոռնիկն է, որ երկրի թագավորների հետ պոռնկություն է գործել և նույնացվում է որպես այն մեծ քաղաքը, որի դատաստանը գալիս է մեկ ժամում և մեկ օրում: Նա է այն քաղաքը, որ ողբացող թագավորների և վաճառականների կողմից բարձրացնում է մարգարեական այդ հարցը:

Ուստի նրա պատուհասները պիտի գան մեկ օրում՝ մահ, սուգ և սով, և նա պիտի իսպառ այրվի կրակով, որովհետև գորավոր է Տեր Աստվածը, որ դատում է նրան: Եվ երկրի թագավորները, որ նրա հետ պոռնկություն են գործել ու վայելքների մեջ ապրել, պիտի ողբան նրան և կոծ անեն նրա վրա, երբ տեսնեն նրա այրման ծուխը՝ հեռու կանգնած նրա տանջանքի ահից՝ ասելով. «Վա՛յ, վա՛յ, մեծ քաղաք Բաբելոն, հզոր քաղաք, որովհետև մեկ ժամում եկավ քո դատաստանը»: Եվ երկրի վաճառականները պիտի լան ու սգան նրա վրա, որովհետև այլևս ոչ ոք չի գնում նրանց ապրանքը՝ ոսկու և արծաթի, թանկագին քարերի և մարգարիտների, բեհեզի և ծիրանու, մետաքսի և կարմիրի, ամեն տեսակ թույայի փայտի, ամեն տեսակ փղոսկրե անոթների, ամեն տեսակ ամենաթանկ փայտից, պղնձից, երկաթից և մարմարից անոթների, դարչինի և խունկերի, անուշահոտությունների և յուղերի, կնդրուկի, գինու և յուղի, նուրբ ալյուրի և ցորենի, անասունների և ոչխարների, ձիերի և կառքերի, ստրուկների և մարդկանց հոգիների: Եվ այն պտուղները, որոնց հետևից քո հոգին տենչում էր, հեռացան քեզանից, և բոլոր նրբագեղ ու շքեղ բաները հեռացան քեզանից, և այլևս երբեք չես գտնի դրանք: Այս բաների վաճառականները, որ նրանից հարստացել էին, պիտի կանգնեն հեռու՝ նրա տանջանքի ահից, լալով ու ողբալով, և ասելով. «Վա՛յ, վա՛յ, այն մեծ քաղաքին, որ հագնված էր բեհեզով, ծիրանիով և կարմիրով, և զարդարված էր ոսկով, թանկագին քարերով և մարգարիտներով, որովհետև մեկ ժամում այսքան մեծ հարստությունը ի չիք եղավ»: Եվ ամեն նավապետ, և բոլոր նավորդները, և նավաստիները, և որքան ծովով առևտուր անողները՝ հեռու կանգնեցին, և աղաղակում էին, երբ տեսնում էին նրա այրման ծուխը՝ ասելով. «Ո՞ր քաղաքն է նման այս մեծ քաղաքին»: Եվ նրանք փոշի ցանեցին իրենց գլուխներին ու աղաղակում էին՝ լալով և ողբալով, ասելով. «Վա՛յ, վա՛յ, այն մեծ քաղաքին, որի ճոխության պատճառով ծովում նավեր ունեցող բոլորն հարստացան, որովհետև մեկ ժամում նա ամայացավ»: Հայտնություն 18:8–19.

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության ապակնքումը ներառում է Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը: Այդ լուրն է Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխի երկրորդ մարգարեությունը, որը երեք ու կես օր փողոցներում ընկած մնացած մեռած, չոր ոսկորներին կենդանացնում է որպես հզոր բանակ: Այդ լուրն այն լուրն է, որն իր մեջ ներառում է այն ճշմարտությունը, որ Տերն իսլամն է գործածում Միացյալ Նահանգների վրա կիրակնօրյա պարտադրանքի համար դատավճռի գործադիր իրագործումը բերելու համար: Այդ դատաստանը գալիս է մեծ երկրաշարժի «Ժամին», որը նաև այն «Ժամն» է, երբ ձեռագիրը հայտնվեց Բելշասարի պատին: Այդ ձեռագիրը ծնեց այն սարսափը, որը ներկայացված է որպես համակած բոլոր թագավորներին ու վաճառականներին, երբ երկիր մոլորակի տնտեսական կառուցվածքը կործանվում է իսլամի «արևելյան քամու»

կողմից, որոնք գաղտնաբար սողոսկել էին Բելշասարի թագավորություն՝ հարավի կողմում անտեսված ստորին «պատի» միջով:

Այն «քաղաքը» կամ թագավորությունը, որի համար թագավորներն ու վաճառականները ողբում են և ասում. «ո՛ր քաղաքն է նման այս մեծ քաղաքին», Տյուրոսի պոռնիկի թագավորությունն է, որը հենց այդ ժամանակ իր երգերն է երգում և պոռնկություն գործում նույն այդ թագավորների հետ: Բոլոր մարգարեները խոսում են աշխարհի վախճանի մասին և համաձայն են միմյանց հետ, ուստի Եզեկիելի վաճառականները նույն վաճառականներն են, որոնք հիշատակված են Հայտնության տասնութերորդ գլխում: Հայտնության տասնութերորդ գլխում նրանք երեք անգամ ողբում են. «վա յ, վա յ», երբ մեծ քաղաքը և երկիր մոլորակի ֆինանսական կառուցվածքը կործանվում են: Այն հունարեն բառը, որ այս հատվածում թարգմանված է որպես «վա յ», նույն այն բառն է, որ երեք անգամ թարգմանված է Հայտնության ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարում, և այնտեղ այն թարգմանված է անգլերեն մեկ այլ բառով:

Եվ ես տեսա ու լսեցի մի հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղով՝ բարձր ձայնով ասելով. «Վա յ, վա յ, վա յ երկրի բնակիչներին՝ այն երեք հրեշտակների փողի մյուս ձայների պատճառով, որոնք դեռ պիտի հնչեն»: Հայտնություն 8:13:

Թագավորներն ու վաճառականները ողբում են աշխարհի տնտեսության կործանումը «ա՛ վաղ, ա՛ վաղ» բառերով, որ նշանակում է «վայ, վայ», իսկ «Վայ»-ը իսլամի խորհրդանիշն է: Այն սարսափը, որ պատում է Բաղդասարին և նրա տերերին, երբ ձեռագիրը հայտնվում է պատի վրա, այն սարսափն է, որ առաջանում է, երբ երկրի մոլորակի տնտեսական կառուցվածքը կործանվում է իսլամի շարունակական հարձակումների հետևանքով, որ Աստված գործածում է որպես Իր նախախնամական գործիք՝ իրականացնելու Իր դատավճռական դատաստանը նրանց վրա, ովքեր խմում են Բաբելոնի գինին, այսինքն՝ կիրակիի պարտադրումը: Այս ճշմարտությունը Եսայի քսաներեքերորդ գլխի «ծանրության» «Տյուրոսի» պոռնիկի թեման է:

Տյուրոսի մասին մարգարեական բերը: Ողբաց՛ք, ո՛վ Թարսիսի նաւեր, որովհետեւ նաւերուած է, այնպէս որ ո՛չ տուն կայ, ո՛չ մուտք. Քեթիմի երկրից այդ յայտնուեցաւ նրանց: Լռեց՛ք, ո՛վ կղզու բնակիչներ, որոնց Սիդոնի վաճառականները, որ ծովն են անցնում, լցրել էին: Եւ մեծ ջրերի վրայ Սիհորի սերմը, գետի հունձքը, նրա եկամուտն է, եւ նա ազգերի շուկայատեղին է: Ամօթքդ քեզ, ո՛վ Սիդոն, որովհետեւ ծովը խօսեց, այո՛, ծովի ամբոթինը՝ ասելով. «Ես երկունքի մէջ չեմ եղել եւ չեմ ծնել, չեմ սնել երիտասարդների եւ չեմ մեծացրել կոյսերի»: Ինչպէս Եգիպտոսի լուրի ժամանակ, այնպէս էլ Տյուրոսի լուրից նրանք խիստ պիտի ցաւեն: Անց՛ք Թարսիս, ողբաց՛ք, ո՛վ կղզու բնակիչներ: Մի՞թէ սա է ձեր զուարթ քաղաքը, որի հնութիւնը վաղեմի օրերից է. իր իսկ ոտքերը նրան հեռու պիտի տանեն՝ պանդխտելու: Ո՛վ խորհեց այս բանը Տյուրոսի դէմ, այն պսակադրող քաղաքի, որի վաճառականները իշխաններ են, որի առետրականները երկրի պատուականներն են: Զօրքերի Տերն է այդ խորհել՝ անարգելու ամեն փառքի հպարտութիւնը եւ արհամարհանքի մատնելու երկրի բոլոր պատուականներին: Անցի՛ր քո երկրով գետի պէս, ո՛վ Թարսիսի դուստր. այլեւս զօրութիւն չկայ: Նա իր ձեռքը տարածեց ծովի վրայ, թագաւորութիւնները սասանեց. Տէրը հրաման տուեց

վաճառական քաղաքի դեմ՝ կործանելու նրա ամրոցները: Եւ ասաց, «Այլեւս պիտի չգուարճանաս, ո՛վ ճնշուած կոյս, Միդոնի դուստր. վե՛ր կաց, անցի՛ր Քեթիմ. այնտեղ եւս հանգիստ պիտի չունենաս»: Ահա քաղղեացիների երկիրը. այս ժողովուրդը չկար, մինչեւ որ Ասորեստանցին այն հաստատեց անապատաբնականների համար. նրանք կանգնեցրին նրա աշտարակները, բարձրացրին նրա ապարանքները, եւ նա այն աւերակի վերածեց: Ողբացէ՛ք, ո՛վ Թարսիսի նաւեր, որովհետեւ ձեր զորութիւնը աւերուած է: Եւ պիտի լինի այն օրը, որ Տիրոսը մոռացութեան պիտի մատնուի եօթանասուն տարի՝ մէկ թագաւորի օրերի համեմատ. եւ եօթանասուն տարիների վերջում Տիրոսը պիտի երգի պոռնիկի նման: «Առ հանաք, շրջի՛ր քաղաքով, ո՛վ մոռացուած պոռնիկ. քաղցր հնչիւններ արձակի՛ր, շատ երգեր երգի՛ր, որպէսզի քեզ յիշեն»: Եւ պիտի լինի, որ եօթանասուն տարիների վերջից յետոյ Տէրը պիտի այցելի Տիրոսին, եւ նա պիտի վերադառնայ իր վարձքին ու պոռնկութիւն պիտի անի աշխարհի երեսի վրայ եղող բոլոր թագաւորութիւնների հետ: Եւ նրա առետուորն ու նրա վարձքը սրբութիւն պիտի լինեն Տիրոջ համար. դրանք պիտի չգանձուեն եւ չկուտակուեն, որովհետեւ նրա առետուորը պիտի լինի նրանց համար, որ բնակուում են Տիրոջ առաջ, որպէսզի առատապէս ուտեն եւ ունենան երկարակեաց զգեստ: Եսայիա 23:1-18:

Յոթանասուն տարիները, որ «մի թագաւորի օրերի» պէս են, ներկայացված են Բաբելոնի թագաւորությամբ, որովհետև թագաւորը թագաւորություն է, և բառացի Բաբելոնը թագաւորեց յոթանասուն տարի: Բառացի Բաբելոնի յոթանասուն տարիները ավարտվեցին այն «ժամին», երբ ձեռագրությունը երևաց Բաղթասարի խնջույքի դահլիճի պատերին: Հենց այդ գիշեր նա սպանվեց այն զորությամբ, որ «պատի» միջով աննկատ ներթափանցեց, որովհետև նա խնջույք էր անում՝ խմելով Բաբելոնի գինին, մինչ Նաբուգոդոնոսորի նվագախումբը նվագում էր երաժշտությունը, և Տյուրոսի պոռնիկը երգում էր քաղցր մեղեդին, իսկ ուրացող Իսրայելը պարում էր և խոնարհվում:

Այնուհետև ահր պատեց բոլոր ներգրավվածներին, որովհետև Աստված «խորհուրդ էր արել Տյուրոսի դեմ» և «կամենացել էր» «պղծել ամեն փառքի հպարտությունը և արհամարհանքի մատնել երկրի բոլոր պատվաւորներին»: Ուստի Աստված «սասանեց թագաւորությունները» այդ «ժամի» «մեծ երկրաշարժով», որովհետև Աստված «պատվիրան էր տվել վաճառական» թագաւորության դեմ՝ «կործանելու նրա ամրոցները»: Բաղդասարի համար ահի «ժամին» թագաւորներն ու վաճառականները սկսեցին որոնել, որպէսզի հասկանան պատի վրա գրված հրեղեն խոսքերի նշանակությունը: Բաղդասարի մահը հենց վրա է հասնելու, բայց այդ պահին նա դեռ կենդանի է: Ուստի նա փորձեց հասկանալ այդ խորհրդավոր խոսքերը և պարզնէր առաջարկեց իմաստուններին, եթե նրանք կարողանային մեկնել գրությունը, սակայն դա հնարավոր չէղավ, որովհետև Բաբելոնի իմաստունները գործածում են աստվածաշնչյան ուսումնասիրության այնպիսի մեթոդաբանություն, որը ճշմարտության կեղծօրինակն էր: Այդ խորհրդավոր խոսքերը նման են կնքված գրքի տեսիլքի:

Այն ժամանակ ներս եկան թագաւորի բոլոր իմաստունները, բայց նրանք չկարողացան ո՛չ կարդալ գրությունը, ո՛չ էլ թագաւորին հայտնել դրա մեկնությունը:

Այն ժամանակ Բելշասար թագավորը մեծապես խռովվեց, և նրա դեմքի գույնը փոխվեց նրա վրա, և նրա մեծամեծները զարմացան: Թագուհին, թագավորի և նրա մեծամեծների խոսքերի պատճառով, մտավ խնջույքի տունը. և թագուհին խոսեց ու ասաց. «Ո՛վ թագավոր, հավիտյան ապրիր. թող քո մտքերը քեզ չխռովեցնեն, և թող քո դեմքի գույնը չփոխվի: Քո թագավորության մեջ մի մարդ կա, որի մեջ սուրբ աստվածների հոգին է. և քո հոր օրերում լույս, խոհեմություն և իմաստություն, աստվածների իմաստության նման, գտնվեցին նրա մեջ. և Նաբուգոդոնոսոր թագավորը՝ քո հայրը, այո՛, քո հայրը, նրան կարգեց մոզերի, աստղագուշակների, քաղդեացիների և գուշակների գլխավոր: Որովհետև գերազանց հոգի, գիտություն ու խոհեմություն, երազների մեկնություն, դժվար խոսքերի բացատրություն և կասկածների լուծում գտնվեցին նույն այդ Դանիելի մեջ, որին թագավորը Բաղտասասար անունը տվեց. արդ, թող Դանիելին կանչեն, և նա կհայտնի մեկնությունը»: Այն ժամանակ Դանիելը բերվեց թագավորի առաջ: Եվ թագավորը խոսեց ու ասաց Դանիելին. «Դո՛ւ ես այն Դանիելը, որ Հուդայի գերության որդիներից ես, որոնց իմ հայրը՝ թագավորը, Հրեաստանից բերեց: Ես իսկապես լսել եմ քո մասին, թե աստվածների հոգին քո մեջ է, և թե լույս, խոհեմություն և գերազանց իմաստություն գտնվել են քո մեջ: Եվ այժմ իմաստունները, աստղագուշակները, բերվեցին իմ առաջ, որպեսզի այս գրությունը կարդան և դրա մեկնությունը հայտնեն ինձ, բայց նրանք չկարողացան հայտնել այս բանի մեկնությունը: Իսկ ես լսել եմ քո մասին, թե դու կարող ես մեկնություններ անել և կասկածներ լուծել: Արդ, եթե կարողանաս կարդալ այս գրությունը և դրա մեկնությունը հայտնել ինձ, կձիրանազգեստ հագնես, քո պարանոցին ոսկե շղթա կլինի, և թագավորության մեջ երրորդ իշխանը կլինես»: Դանիել 5:8–16:

Պալատում գտնվող թագուհին Բաղշասարի կինը չէր, այլ նրա պապի թագուհին, և նա գիտեր, թե ով կարող էր պատին եղած գիրը կարդալ: Թագավորության մեջ կար մի եկեղեցի (քանգի մարգարեաբար կինը եկեղեցի է), որ գիտեր, թե ով կարող էր հասկանալ Աստծո գաղտնիքները:

Պալատում մի կին կար, որ բոլորից ավելի իմաստուն էր՝ Բելշագարի պապի թագուհին: Այս արտակարգ դրության մեջ նա դիմեց թագավորին այնպիսի խոսքերով, որոնք խավարի մեջ լույսի շող ուղարկեցին: «Ո՛վ թագավոր, հավիտյան ապրիր,— ասաց նա,— թող քո մտածումները քեզ չխռովեցնեն, և թող քո դեմքը չփոխվի: Քո թագավորությունում մի մարդ կա, որի մեջ սուրբ աստվածների հոգին է. և քո հոր օրերում լույս, հասկացողություն և իմաստություն՝ աստվածների իմաստության նման, գտնվեց նրա մեջ. նրան Նաբուգոդոնոսոր թագավորը՝ քո հայրը, ասում եմ՝ քո հայրը, կարգեց մոզերի, աստղագուշակների, քաղդեացիների և գուշակների վերակացու. ...արդ, թող Դանիելը կանչվի, և նա կհայտնի մեկնությունը»:

«Այն ժամանակ Դանիելը բերվեց թագավորի առաջ»: Փորձելով իրեն կազդուրել և ցույց տալ իր իշխանությունը՝ Բելշասարը ասաց. «Դո՛ւ ես այն Դանիելը, որ Հուդայի գերության որդիներից ես, որին թագավորը՝ իմ հայրը, դուրս բերեց Հրեաստանից: Քո մասին իսկ լսել եմ, թե աստվածների հոգին քո մեջ է, և թե լույս, հանճար և գերազանց իմաստություն է գտնվում քո մեջ: ... Արդ, եթե կարողանաս կարդալ այս

գիրը և ինձ հայտնել դրա մեկնությունը, կպատվիրվես ծիրանիով, ոսկե շղթա կլինի քո պարանոցի վրա, և թագավորության մեջ երրորդ իշխանը կլինես»:

«Դանիելը չզարհուրեց թագավորի տեսքից, ոչ էլ շփոթվեց կամ ահաբեկվեց նրա խոսքերից: «Քո ընծաները քեզ լինեն,— պատասխանեց նա,— և քո պարզկները տուր ուրիշին. սակայն ես կկարդամ գրությունը թագավորին և կհայտնեմ նրան դրա մեկնությունը: Ո՛վ թագավոր, Բարձրյալ Աստվածը քո հայր Նաբուգոդոնոսորին տվեց թագավորություն, մեծություն, փառք և պատիվ.... Բայց երբ նրա սիրտը բարձրացավ, և նրա միտքը կարծրացավ հպարտության մեջ, նա գահընկեց արվեց իր թագավորական գահից, և նրա փառքը վերցվեց նրանից.... Եվ դու, նրա որդի՝, ո՛վ Բաղթասար, չխոնարհեցրիր քո սիրտը, թեև այս ամենը գիտեիր, այլ բարձրացար երկնքի Աստծու դեմ. և Նրա տան անոթները բերեցին քո առաջ, և դու, և քո մեծամեծները, քո կանայք և քո հարճերը խմեցիք դրանցից, և դու գովեցիր արծաթի ու ոսկու, պղնձի, երկաթի, փայտի և քարի աստվածներին, որոնք չեն տեսնում, չեն լսում և չեն ճանաչում. իսկ Աստծուն, որի ձեռքում է քո շունչը, և որինն են քո բոլոր ճանապարհները, չփառավորեցիր»:

«Սա է գրված գրությունը. Մենե, Մենե, Թեկել, Ուփարսին: Եվ ահա դրա մեկնությունը. Մենե՝ Աստված հաշվեց քո թագավորությունը և վերջ տվեց նրան: Թեկել՝ դու կշռվեցիր կշեռքների վրա և պակաս գտնվեցիր: Փերես՝ քո թագավորությունը բաժանվեց և տրվեց մարերին ու պարսիկներին»:

«Դանիելը չշեղվեց իր պարտքից: Նա թագավորի առջև դրեց նրա մեղքը՝ ցույց տալով նրան այն դասերը, որ նա կարող էր սովորած լինել, բայց չեղավ: Բաղթասարը ուշադրություն չէր դարձրել այն իրադարձություններին, որոնք այդքան նշանակալից էին իր համար: Նա ճիշտ չէր ընթերցել իր պապի պատմությունը: Ճշմարտությունը ճանաչելու պատասխանատվությունը դրված էր նրա վրա, բայց այն գործնական դասը, որ նա կարող էր սովորել և ըստ դրա գործել, սրտին չէր ընդունվել, և նրա ընթացքը բերեց անխուսափելի արդյունքը»:

«Սա քաղդեացիների թագավորի կողմից կատարված պարծենկոտության վերջին խնջույքն էր, որովհետև Նա, ով երկայնամիտ կերպով տանում է մարդու ապականությունը, արդեն արձակել էր անբեկանելի դատավճիռը: Բելշասարը մեծապես անպատվել էր Նրան, ով իրեն թագավոր էր բարձրացրել, և նրանից վերցվել էր իր փորձության ժամանակը: Մինչ թագավորն ու նրա մեծամեծները իրենց խրախճանքի ամենաբարձր զագաթնակետին էին, պարսիկները Եփրատը շեղեցրին իր հունից և ներխուժեցին անպաշտպան քաղաքը: Այն ժամանակ, երբ Բելշասարն ու նրա իշխանները խմում էին Եհովայի սրբազան անոթներից և գովաբանում իրենց արծաթե ու ոսկե աստվածներին, Կյուրոսը և իր զինվորները կանգնած էին պալատի պարիսպների տակ: «Այդ գիշեր,— ասում է արձանագրությունը,— սպանվեց Բելշասարը՝ քաղդեացիների թագավորը: Եվ մարացի Դարեհը տիրեց թագավորությանը»» Bible Echo, May 2, 1898.

Ճգնաժամի մեջ թագուհին (եկեղեցին) ճանաչեց, որ կա մի աղբյուր, որը կարող է նույնացնել «Future for America»-ն: Դանիելը դարձյալ կանգնում է իր բաժնի մեջ՝ օրերի վախճանին իր նպատակը կատարելու համար: Այն դրոշի վկայությունը, որ Շաղրաքի,

Մեշաքի և Աբեդ-նեգոյի կողմից տրվեց բոցավառ հնոցի մեջ, այժմ տրվում է Դանիելի կողմից, երբ նա հավելում է ճշմարտության շարքին այն, որ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի «ժամին» նրանք, ովքեր ներկայացնում են դրոշը, պետության իշխանավորների առաջ պիտի բերվեն՝ ճշմարտության մասին վկայելու:

«Ձեզ պիտի մատնեն ատյանների, ... և իմ պատճառով դուք պիտի տարվեք կուսակալների ու թագավորների առաջ՝ վկայության համար նրանց և հեթանոսների առջև»: Մատթեոս 10:17, 18, R. V. Հալածանքը պիտի տարածի լույսը: Քրիստոսի ծառաները պիտի բերվեն աշխարհի մեծամեծների առաջ, որոնք, եթե սա չլիներ, գուցե երբեք չլսեին ավետարանը: Այս մարդկանց առջև ճշմարտությունը սխալ է ներկայացվել: Նրանք լսել են սուտ մեղադրանքներ՝ Քրիստոսի աշակերտների հավատի վերաբերյալ: Հաճախ դրա իսկական բնույթը ճանաչելու նրանց միակ միջոցը լինում է այն մարդկանց վկայությունը, ովքեր իրենց հավատի համար դատաստանի առաջ են կանգնեցվում: Հարցաքննության ժամանակ նրանցից պահանջվում է պատասխանել, իսկ նրանց դատավորները՝ լսել մատուցվող վկայությունը: Իր ծառաներին Աստծո շնորհը պիտի տրվի՝ այդ հրատապ պահին համապատասխանելու համար: «Ձեզ կտրվի,— ասում է Հիսուսը,— հենց նույն ժամին, թե ինչ պիտի խոսեք: Որովհետև ոչ թե դուք եք խոսողը, այլ ձեր Հոր Հոգին, որ խոսում է ձեր մեջ»: Երբ Աստծո Հոգին լուսավորում է Իր ծառաների միտքը, ճշմարտությունը պիտի ներկայացվի իր աստվածային գործությամբ և թանկագին էությամբ: Նրանք, ովքեր մերժում են ճշմարտությունը, պիտի ելնեն՝ մեղադրելու և ճնշելու աշակերտներին: Սակայն կորստի ու տառապանքի մեջ, մինչև իսկ մահվան առջև, Տիրոջ զավակները պիտի հայտնեն իրենց աստվածային Օրինակի հեզությունը: Այսպես պիտի երևա հակադրությունը Սատանայի գործակալների և Քրիստոսի ներկայացուցիչների միջև: Փրկիչը պիտի բարձրացվի իշխանավորների և ժողովրդի առաջ»: The Desire of Ages, 354.

Ինչպես երեք արժանավորների դեպքում, Դանիելը չէր հետաքրքրվում որևէ պարզկներով, և ոչ էլ կարիք ուներ նախապես վարժեցնելու, թե ինչ էր ասելու: Նա շատ պարզ կերպով ներկայացրեց «յոթ ժամանակների» մեկնությունը, որ պատկերված էր պատի վրա:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք Բելշասարի պատմությունը:

«Նրանք, ովքեր անհավատարիմ են Աստծո գործին, զուրկ են սկզբունքայնությունից. նրանց շարժառիթներն այնպիսի բնույթ չունեն, որ բոլոր հանգամանքներում նրանց առաջնորդեն ընտրելու իրավունքը: Աստծո ծառաները պետք է միշտ զգան, որ գտնվում են իրենց Տիրոջ աչքի առաջ: Նա, Ով դիտում էր Բելշացարի սրբապիղծ խնջույքը, ներկա է մեր բոլոր հաստատություններում, վաճառականի հաշվապահական սենյակում, մասնավոր արհեստանոցում. և անարյուն ձեռքը նույնքան անշուշտ արձանագրում է ձեր անփութությունը, որքան արձանագրեց հայիոյիչ թագավորի սարսափազդու դատաստանը: Բելշացարի դատապարտությունը գրված էր հրեղեն բառերով. «Դու կշռվեցար կշեռքների վրա և պակաս գտնվեցիր». և եթե դուք չկատարեք Աստծուց ձեզ տրված ձեր պարտավորությունները, ձեր դատապարտությունն էլ նույնը կլինի»: Messages to

Young People, 229.